

PETIT REGAL A UN PARE

APUNT SOBRE LA BELLESA DEL TEMPS – 4

(2000)

A C.

PERSONATGES

PARE

FILLA

NOI

La FILLA i el NOI estan acabant d'omplir unes bosses de viatge. El PARE els mira fer.

PARE, al NOI: No li has de fer tants regals. Encara que siguin petits regals. (*Pausa.*) No, home.

FILLA: Deixa, les samarretes al fons.

NOI: Al fons les llibretes.

PARE: Petits, però un darrere l'altre. No calen, tants regals.

NOI: No ho puc evitar.

PARE: A la força has de quedar sense ni cinc. Haureu pogut tenir unes vacances amb menys limitacions. Us dono diners, d'acord? No gaires...

FILLA: Papa, maco, no.

NOI: Gràcies, no. És que...

FILLA: Ja ho sap i ja ho entén.

PARE: Si continues així et quedaràs sense ni cinc.

FILLA: Ja l'hi has dit.

PARE: No tens diners. No hi ha motiu perquè en tinguis..., un estudiant..., i no en tens. Em fas patir, cony. Te l'estimes, no pararies d'intentar demostrar-ho. Li donaries la sang... A veure. A veure. De tota manera, algun dia, forçosament, hauràs de deixar de fer-ho. No podrà ser sempre com ara, simplement, un dia entraràs en raó, ella mateixa et farà entrar en raó. Et deixaràs convèncer. Un dia el seny s'imposarà a la passió. Continuaràs estimant-la però finalment el seny s'haurà imposat a la passió. Haurà començat una nova època de... Una nova etapa de. La vostra manera de sentir haurà... evolucionat. No sé com dir-ho, cony.

NOI: Què falta?

FILLA: El teu llibre, el meu llibre... El despertador.

NOI: Aquí.

PARE: Vinga, és el que penso. Hi haurà una línia ben marcada... Encara que de moment ni us n'adoneu, hi serà. I de tota manera, aquest és el problema, després us n'adonareu. Una línia, separant l'abans i el després dels petits però continuats, dels febrils... D'aquests regals plens de febre. Us estimareu tant com abans, però haureu posat seny.

És a dir, us estimareu d'una manera diferent. No? D'una manera o altra, diferent. Us estimareu però de sobte algú dels dos s'adonarà que heu perdut alguna cosa. El seny haurà pogut més que la passió. M'enteneu? Us estimareu la hòstia, i cardareu de maravella, però ja no hi haurà aquella passió frenètica, no hi haurà els petits regals.

NOI: Vinga, la cremallera.

FILLA: Pots?

NOI: Empeny aquí.

PARE: Sense dir-ho, enyorareu aquesta època d'ara. Si en aquest moment... A tu t'ho dic. Entén-me. Si en aquest moment talles els regals... Com qui talla amb el fumar. Si quan ets sents incapaç de deixar de fer-li petits regals, en contra de tu mateix, patint, havent de reprimir-te i sentint que et fa mal per dintre... Si precisament ara que et sent incapaç de deixar de fer-li petits regals li deixes de fer petits regals... La línia, l'abans i el després, no quedarà traçada. Aquesta línia divisòria, aquesta, no, D'altres... Aquesta, no. Aquell moment, quan el seny s'imposa, no el viureu; l'haureu... burlat. Jo què sé. I per aquest cantó us estalviareu tots dos una mena de nostàlgia. Nostàlgia, nostàlgia... Estic pensant en la meva filla, com pots suposar. Encara que no ho sembli. Ho sembla? Abandona ara els petits regals. Ara, quan... D'alguna manera ho he de dir: quan els vostres cossos tremolen en abocar-se l'un cap a l'altre. Quan això està passant. Encara.

FILLA: El meu papa és un poeta. Un petó. T'estimo; i, tu, anem.

NOI: Anem. Ah. És que... Si li deixo de fer petits regals, m'ho miri com m'ho miri, la línia aquesta que dius, encara que no esperi més, encara que ho decideixi ara, en fer-ho, la línia aquesta ja l'estaré traçant. Serà una altra manera de traçar-la. Què hi hauré guanyat? Peles. Una quantitat patètica de peles. Però, no parlem de peles. Ni tu ni jo. Parlem d'estimar la teva filla. No hi ha res a fer. El seny ja haurà dominat, no? Haurà dominat abans del previst. Potser pitjor, no?

FILLA: T'enviarem una postal cada dos dies. El nostre petit regal.

PARE: Ja. El teu primer viatge una mica llarg sola amb ell, i tu estimes molt el teu pare i a tu et cau de conya el pare de la teva nòvia. Veurem si me l'enviareu, una postal cada dos dies. És clar que no. I millor que no. Si aconseguíu la proesa d'enviar-me una postal cada dos dies, de fer-ho durant aquests dies... En tot cas no ho aconseguireu quan arribi el segon viatge. I llavors ja tindrem la línia entre vosaltres i jo. No ho vull.

NOI: Bé, però ja ho sabem ara. Ho decidim ara. Només aquest cop. Queda clar. Només la primera vegada. (*Pausa.*) Deixa't anar. No et mortifiquis. Passa-ho bé amb el que arriba. Amb el que arriba ara, home. Sigues feliç, no et retinguis de ser-ho.

FILLA: Adéu. Per què ets tan pesat?

PARE: Vinga, teniu els diners, cony.

NOI: Gràcies, no.

FILLA: Nooo...

PARE: Que sigui un viatge collonut.

El PARE queda sol. Pausa llarga. Se sent un cotxe que arranca... I que derrapa. Intent violent de frenada. Xoc, estrèpit. El PARE corre a mirar l'exterior. Pausa.

PARE: Cap regal. Les línies. Ja.

Surt corrents.